

ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP
A lateráni bazilika felszentelése

A év

1- 4 oldal

Olv.: Ez 47,1-2.8-9.12 – 1Kor 3,9b-11.16-17 – Jn 2,13-22
 A templom megtisztítása

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Szeretettel köszöntöm a Testvéreket! Külön is köszöntöm Irgalmas rendi Testvéreimet, akik Ausztriából és Szlovákiából, Pozsonyból érkeztek. Köszöntöm Pio Atyát, aki rendtársunk és Pécsről érkezett. A lateráni bazilika felszentelésének évfordulója van ma. Ebben a piciny kápolnában és a világ minden katolikus templomában ennek a bazilikának a felszentelésére gondolunk. Nekünk magyaroknak még egy sajátos vonatkozása is van ennek az ünnepnek. II. Szilveszter pápa ebben a bazilikában fogadta Szent István királyunk küldötteit és itt vették át a magyar koronát. Ez a szentmise ilyen sajátos magyar vonatkozást is hordoz azon túl, hogy lelki közösséget alkotunk a világ minden keresztényével.

Ma mindenki valamit hozott a szentmise után tartandó agapéra. “Teherrel” jött. A terhet aztán letették. Ez egy egyszerű dolog. Most egy ennél sokkal komplikáltabb cselekedetre kérem a Testvéreket. Tegyük le azt a terhünket, amit a lelkünkben hoztunk. Nézzünk önmagunkba, vizsgáljuk meg az életünket és bánjuk meg minden bűnünket, hogy egymással közösségben lehessünk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ma egy nagy időutazást teszünk. A jeruzsálemi templomtól a lateráni bazilikán át eljutunk ide, ebbe a templomba és minden egyes katolikus keresztény templomba. Legfőképpen találkozunk Jézus Krisztussal, aki a mi templomunk. Ő az Isten temploma, benne lakik az Isten Lelke és számára legfontosabb az, hogy megtegye az Atya akaratát. A mi számunkra ez azt jelenti, hogy

***az Isten temploma belőlünk épül föl, akik Krisztushoz tartozunk,
 ha az Isten akarata szerint, Isten szeretetéből élünk
 és ez a szeretet bennünket egy közösséggé tesz.***

Kezdjük el ezt az utazást. A jeruzsálemi templom – abban az értelemben, ahogy mi ma templomról beszélünk, - nem volt templom. Isten háza volt, ahol az Isten népe összegyűlt, bemutatta az áldozatot Istennek és erősödött az összetartozásuk. Ezekiel próféta megjövendölte, hogy ez a templom elpusztul. Olyan dolgok történtek abban az időben, hogy ezt a templomot elhagyta az Isten dicsősége, mert nem olyan lélekkel jöttek oda az emberek, ahogy azt az Isten várta. Ugyanakkor Ezekiel próféta megjövendöli azt is, hogy majd fölépül az új templom. Ezt az új templomot betölti az Isten dicsősége és a küszöb alól források fakadnak. Amerre ezek a források mennek, ott Élet támad.

Jézus Krisztus korában már ez az új templom állt, amiről Ezekiel próféta jövendölt. Csodálatos szép volt ez a templom. De olyan jelenséggel találkozik itt Jézus, ami ebből a

templomból kiűzi az Istent. Nem Jézus az, aki innen kikergeti az embereket, hanem az Isten hagyja el ezt a templomot, mert az egyes embereknek fontosabb volt a haszonszerzés, mint az Istennek bemutatott áldozat. Jézus ezért vesz ostort a kezébe és tudatosítja, hogy mindaz, ami itt történik, az nem az Isten akarata szerinti.

Majd eltelik sok-sok idő. A Jézus krisztusi jövődőlés szerint új közösségek jönnek létre zsidókból és pogányokból. Az első keresztény közösségek, akik már tudnak arról, mit jelent az, hogy Krisztus megjeleníti az Isten akaratát, az Isten szeretetét. Ezek a keresztény közösségek magánházaknál, különböző alkalmi helyeken gyülekeznek össze, később egyre inkább titokban, mert a világ nem tud mit kezdeni ezzel az új gondolkodással. "Katakomba egyház" éli az életét, éli a mindennapjait.

Eltelik háromszáz esztendő az egyház történetében és Nagy Konstantin megtér. 313-ban kiad egy rendeletet: a keresztények szabadon gyakorolhatják vallásukat. 324-ben fölépíti a lateráni bazilikát. Nagy Konstantin ebben a bazilikában keresztelkedik meg. Sok-sok emlék fűződik ehhez a bazilikához. Ma minden katolikus keresztény templomban azért ünnepelek, *mert ez az első templom amely fölépült, ahol nyíltan, szabadon gyakorolhatták vallásukat a hívő emberek.* Azóta erre emlékezünk, 1700 esztendeje évről-évre. A lelkünkben hordozzuk azt az igazságot, hogy az embernek szabadságra van szüksége ahhoz, hogy a legbelsőbb meggyőződése szerint élhessen. Szabadon gyakorolhassa az Istennel való kapcsolatát, szabadon élhesse a hitét, keresztény gyakorlatait.

Nagyon fontos ez a nap, mert valami történt akkor, amit ez a mai világ egészen sajátosan értékel. 313-ban az állam és az egyház egymásra talált. Ezt ma kritikusan ítélik meg. Kritikusan értékelik okkal és joggal, oktanul és ok nélkül is. Az egyház és az emberiség történetében ez a találkozás egy új időszakot nyitott. Az a sötét vonulata ennek a történetnek, hogy az állami vezetők, császárok, királyok nagyon sokszor mint egyházi méltóságok jelentek meg. Egyházi jogkörökkel bírtak és nem egyszer követelték ezt maguknak. Ugyanakkor az egyházi főség, a pápák, püspökök olyan politikai hatalomhoz jutottak és gyakorolták is ezt, ami kritikával illethető.

Sajátos helyzetben vagyunk manapság. Nyugaton a szabadelvű gondolkodás két évszázada folyamatosan kritizálja és támadja ezt az összefonódást, valós okokra is hivatkozik, de ugyanakkor rengeteg kárt okoz az emberiségnek. Ez a gondolkodás szétválasztotta az egyházat és az államot. A szerepeket nagyjából tisztázza, de arról hallgat, hogy mekkora kár származik ebből és következetlenség tapasztalható! Keleten ez a fajta kritikus magatartás nem létezik. Ott az ortodoxia és az állam összefonódása magától értetődő. Az is megállapítható, hogy ma tőlünk keletre az egyház és az állam szorosabb kapcsolata több gyümölcsöt terem az embereknek, mint amennyi kár származik ebből.

Ugyanis ebben a világban két természetes közösség van: az egyház és az állam. Mindkettő hivatása, hogy a népet szolgálja. Ha összefogódzkodnak, ha összeadják az erőiket, helyesen értelmezik és értékelik a küldetésüket, akkor ez az emberiség javára válik. Eldöntendő kérdés, hogy a nyugati gondolkodás hoz-e több eredményt az egyszerű népnek, vagy az a másik. Gyakorlatilag Nagy Konstantinnal kezdődött ez az időszak. Ennek vége van, legalább is az egyház nyugati felében. De mindenképpen ez a mai nap ezt az igazságot is kimondatja velünk, hogy az egész keresztény világban van egy másfajta gondolkodás is, tőlünk keletre.

Testvérek!

Ez után a néhány kritikus megjegyzés után érkezünk meg ide, ebbe a mi templomunkba. Értkezünk meg minden egyes katolikus keresztény templomba.

Gondolkodjunk el azon,

mit jelent az, hogy a templom az Isten háza.

Mit jelent az, hogy a templomban az Isten lakik.

Mit jelent az, hogy a templomokban az Isten akarata van a középpontban.

Mit jelent az, hogy azok a testvérek, akik összegyűlnek,
azok az Isten szeretetéből élnek, egymással testvéri közösséget alkotnak.
Lelki templommá válnak!

Kedves Testvérek!

A mi *lelki templomunk* akkor tölti be hivatását, ha a templomban valóban imádkozunk. Az az ember imádkozik, akinek Isten akarata az első. Nem véletlen, hogy elfogyott az emberek ajkán az imádság. Nagy bátorság kell ahhoz, hogy az Isten akaratát tegyük az első helyre az életünkben és ne a mi egyéni akaratunk legyen a legfontosabb.

A legfontosabb üzenete a keresztény közösségnek mint templomnak a világ felé az, hogy

itt imádkoznak!

Isten akarata van a középpontban.

Isten akarata határozza meg a gondolkodásunkat
és az egymással való kapcsolatunkat.

A másik üzenete a lelki templomnak, a keresztény közösségnek az, hogy

az Isten szeretetéből él!

Ez az isteni Szeretet minden embert éltet, minden embert szeret
és mi vagyunk azok, akik ezt a küldetést továbbvisszük.

Ha bennünk van az Isten szeretete,
akkor egymást éltetjük és egymással lelki közösséget alkotunk.

Erre a kettős küldetésre igen nagy szüksége van a világnak.

A világ újra tanulja meg az imádságokat. A világ újra *imádkozzon*.

A világ ismerje meg, *milyen is az Isten szeretete*.

Ezt az imádságot és ezt a Szeretetet csak mi tudjuk megtanítani és megmutatni.

A csúcspontja ennek a mai napnak az, hogy

mindenek fölött Jézus Krisztus van, aki a Templom.

Ő az, akinek legfontosabb az Atya akarata.

Aki azért jött, hogy ezen a földön megmutassa az Isten akaratát és azt teljesítse.

Aki azért jött, hogy elhozza közénk az Isten szeretetét.

Az Ő gondolatait, cselekedeteit ez az isteni Szeretet mozgatja.

Ezért Ő a Krisztus. Ezért Ő a Megváltónk, Ő a Templom. Ő az a Templom, amely ott ragyog fölöttünk, amely felé fordulunk. Ez a Krisztus motivál bennünket abban, hogy mi valóban lelki templommá legyünk.

Ebben a szellemben ünnepeljünk ezen a mai vasárnapon. Imádkozzunk, ez által dicsőítsük az Istent. Fogadjuk el az Isten szeretetét és kérjük az ő segítségét, hogy ez az isteni Szeretet továbbáradjon általunk a világban.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Sajátos korban élünk. Évszázadokon keresztül épültek a templomok. Ma a világ nyugati részén nagyon sok használaton kívül került, míg keleten most is épülnek.

Imádkozzunk azért, hogy a keresztényekből fölépülő lelki templom betöltse küldetését és mi keresztények valóban Istenről tegyünk tanúságot, Isten akaratáról és Isten szeretetéről.

Ha ez a templom fönn áll, akkor megújul a világ. Ehhez kérjük Isten támogatását.

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Istenünk, te úgy akartad, hogy a földi egyház a mennyei Jeruzsálem előképe legyen. Engedd, hogy az áldozatban való részesedés kegyelmed templomává tegyen minket és egykor majd juttasson el dicsőséges hajlékodbá, Krisztus a mi Urunk által.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Szerzetestársaimat ma megajándékozom ezekkel a koronákkal, amiket díszítésként az oltár elé tettünk.

Szent István az intelmeiben azt mondja fiának, hogy úgy küzdj, hogy koronát nyerj az égben. Ezt mondom majd szerzetes társaimnak is. Azt kérem hogy úgy küzdjenek ők is és mi mindannyian, hogy az Istentől kapjunk koronát.

Ez egy jó célkitűzés, higgye el minden ember.

+ *A M E N* +